

Categoria C accèssit

UNA CIRERA

–Voleu fer el favor d’arreglar-vos! La vostra àvia i jo fa quasi una hora que us estem esperant!

La veu de l’Àlícia, sempre plena d’energia, espavilava els seus fills per baixar a la platja quan abans millor. Tot i que segurament els seus crits arribaven a l’altre punta de l’edifici i els veïns ja li estaven maleint els ossos, jo sentia les seves queixes lluny, com si estigués dos pisos més amunt. Estava entretinguda observant amb atenció la immensitat del mar i les seves onades, que anaven i tornaven a la platja plenes d’escuma brillant. El sol brillava tot majestuós en el blau cel i es filtrava entre les aigües cristal·lines del magnífic Mar Mediterrani. Els seus raigs també arribaven al bol ovalat de fusta i il·luminaven les roges cireres, que semblaven tenir un gust exquisit. Estirant-me a poc a poc vaig poder arribar a elles per poder-me’n menjar una. Mentre assaboria el carnós fruit en aquell meravellós matí d’estiu i veia com un grup de joves es tiraven mútuament al mar i s’esquitxaven entre ells el record d’una nit d’estiu em va atrapar tots els sentits.

Un estiu de ja faria quasi seixanta-sis anys, quan tenia quinze anys, els meus pares em van enviar a Weymouth, un petit poble anglès amb una superfície de tant sols 18km². No és que fos la pitjor filla del món i em volguessin lluny d’ells durant tres setmanes, sinó que l’objectiu d’aquelles petites vacances en aquell acollidor indret era fer una total immersió lingüística, convivint amb una adorable parella anglesa que es devia portar uns deu anys de diferència, però que tot i així s’estimava amb cega bogeria.

La primera setmana va passar amb un obrir i tancar d’ulls i ja m’havia fet amiga de quasi tots els membres del grup de catalans amb els quals havíem dit adéu als nostres pares a l’aeroport de Girona. El més curiós de tot és que dels vint estudiants que érem, només hi havia sis noies comptant-me a mi. Com que les úniques que no teníem una obsessió excessiva amb el nostre físic i el que pensarien els demés érem la Clara i jo, de seguida ens vam avenir amb tots els nois, fossin catalans, italians, francesos o alemanys.

A la segona setmana els dos Joans, en Lluç, la Lara l'alemanya i en Daniel l'austríac ens havíem fet inseparables. No anàvem a cap lloc si no era junts i fins i tot a les hores lliures que hauríem d'estar amb la família anglesa quedàvem i anàvem a l'acollidora platja anglesa. Ens encantava estirar-nos a les tovalloles i prendre el sol, jugar a voleibol i fer castells a l'aigua. Era sorprenent el bon temps que feia, tenint en compte els antecedents meteorològics dels territoris britànics.

Sense adonar-nos-en els italians van anar marxant i les tres setmanes s'estaven acabant. L'última nit, després d'estar al bowling alley, vam fer veure que agafàvem els nostres respectius busos per anar cap a casa davant els ulls atents dels rigorosos monitors anglesos. De seguida vam baixar a la primera parada i ens vam dirigir a la platja, on vam improvisar el nostre propi comiat. Entre petons i abraçades, en Joan em va agafar per sorpresa amb els seus forts braços i va començar a córrer cap a l'aigua sense miraments mentre jo li suplicava que em deixés anar en va. En veure'ns al mar els altres no es van poder resistir a acompanyar-nos en el nostre bany fortuït. Els plors es van convertir en salts d'alegria i rialles, fent de la última nit la més divertida de totes de la nostra estança en aquell petit i acollidor poblet anglès. El pinyol de la cirera anava d'una punta a l'altra de la boca mentre els meus llavis dibuixaven un lleu somriure de felicitat. Realment aquell estiu va ser el millor de la meua vida. El recordava com si hagués estat ahir, malgrat ja havien passat molts anys. Què en devia ser d'en Joan de Terrassa? L'última vegada que vaig parlar amb ell em va dir que estava a la universitat. I d'en Lluç? Hauria aconseguit trobar la seva mitja taronja? L'altre Joan encara estaria vivint a Breda? I la Lara, s'hauria acabat casant amb aquell noi ros del qual estava tan enamorada? En Daniel hauria pogut fer aquell viatge arreu d'Europa amb el seu amic?

Lliscant el meu cos per sobre la taula i estirant el braç vaig agafar una altra cirera, mentre els joves seguien banyant-se, l'Alícia continuava perseguint els seus fills i jo gaudia de l'anar i el venir de l'aigua inquieta des d'aquell balconet orientat a l'est de la Costa Brava.

Laia Casas